

ГАБРИЕЛ ГАРСИЯ МАРКЕС СЛЕДАТА ОТ ТВОЯТА КРЪВ ПО СНЕГА

Превод от испански: Величка Павлова, 1991

chitanka.info

На свечеряване, когато стигнаха границата, Нена Даконте си даде сметка, че пръстът ѝ с брачната халка продължава да кърви. Войникът от гражданската гвардия, наметнал грубо вълнено одеяло върху лъскавата тривърха шапка, прегледа паспортите на светлината на карбиден фенер, като правеше неимоверни усилия да устои на стихията на вятъра, който духаше откъм Пиренеите. Макар паспортите да бяха дипломатически и напълно редовни, войникът вдигна фенера, за да се увери, че снимките отговарят на лицата. Нена Даконте изглеждаше почти дете с очите си на щастлива птица, а кожата ѝ с цвят на тъмна мед още пазеше слънчевите отблясъци на Карибието в тази мрачна януарска нощ; беше загърната в палто от визон, което струваше повече от едногодишната заплата на целия граничен гарнизон. Били Санчес де Авила, съпругът ѝ, който караше колата, беше една година по-млад и почти толкова красив. Носеше сако на шотландски карета и спортен каскет. За разлика от съпругата си беше висок, с телосложение на атлет и с железните челюсти на грубияните с нежни сърца. Ала най-красноречиво за положението им говореше стоманеносивата кола, от чиято вътрешност лъхаше на жив звяр и каквато тази сиромашка граница не познаваше. Задните седалки бяха натъпкани догоре с прекалено новички куфари и огромна купчина от непокътнати пакети с подаръци. Там беше и тенор-саксофонът — преобладаващата страст в живота на Нена Даконте, преди да се отдаде на гневната любов на своя нежен бандит от големите морски курорти.

Щом войникът върна подпечатаните паспорти, Били Санчес го попита къде има аптека, за да превържат пръста на жена му. Войникът се провикна срещу вятъра да видят в Анде, на френска територия. Но полицаите от Анде седяха по ризи около масата в затоплената и ярко осветена будка, играеха на карти, топяха хляб в пълни с вино купи и още щом видяха размерите и класата на колата, им махнаха с ръка да продължават. Били Санчес натисна няколко пъти клаксона, но полицаите не разбраха, че ги викат, а един от тях отвори прозореца и закрещя по-сърдито и от вятъра:

— Merde! Vas-y, espere de con!^[1]

С вдигната яка на палтото Нена Даконте слезе от колата и на отличен френски попита къде има аптека. С уста, пълна с хляб, без да се замисля, войникът отговори, че не е негова работа, още повече в тази виелица, и затвори прозореца. Ала сетне се вгледа внимателно в

младата жена, която смучеше ранения си пръст, озарена от сиянието на естествения визон, и навярно я взе за тайнствено привидение в тази призрачна нощ, защото веднага промени тона. Обясни й, че най-близкият град е Биариц, но посред зима и в такава вълча нощ едва ли ще намерят отворена аптека чак до Байона, малко по-нататък.

— Нещо сериозно ли е? — попита той.

— А, не — усмихна се Нена Даконте и вдигна обсипания с диаманти пръст; на върха му едва-едва личеше раната от розата. — Обикновено убождане.

Преди Байона пак заваля сняг. Не минаваше седем часът, но улиците бяха празни, къщите — затворени заради снежната виелица и след като направиха няколко безуспешни обиколки, решиха да продължат нататък. Били Санчес се развесели от решението. Беше луд по скъпите коли, пък си имаше и татко с прекалено силно чувство за вина и излишни средства, за да задоволява прищевките му. Въпреки това досега не беше карал автомобил, който да се сравнява с това спортно „Бентли“, подарък за сватбата. На волана се забравяше съвсем и колкото повече караше, толкова по-малко умора чувстваше. Беше готов да стигне още тази нощ в Бордо, където ги очакваше специалният апартамент за младоженци на хотел „Сплендид“ и никакви насрещни бури и снежни виелици не бяха в състояние да му попречат. За разлика от него Нена Даконте беше съвсем съсипана; особено я умори последният участък от пътя след Мадрид, същинска козя пътека, шибана от градушката. Щом минаха Байона, тя превърза с кърпа пръста си, като го притискаше силно, за да спре шуртящата кръв, и заспа дълбоко. Били Санчес забеляза това чак към полунощ, когато снегът спря и вятърът внезапно замря между боровете, а увисналото над пустото поле небе се изпълни с ледени звезди. Той мина покрай сънените светлини на Бордо, но спря само веднъж, на една бензиностанция, за да напълни резервоара, тъй като чувстваше сили у себе си да кара без почивка до Париж. Огромната играчка за 20 хиляди лири стерлинги му доставяше такова удоволствие, че не му мина през ума да се запита дали е щастливо и прекрасното същество с превързан пръст, което спеше до него, и в чийто сън на младенец може би за първи път нахлуваха вълните на несигурността.

Бяха се оженили само преди три дни на 10 хиляди километра оттук, в Картагена де Индиас, предизвиквайки учудването на неговите

родители и разочарованието на нейните и с личната благословия на архиепископа. Никой освен тях двамата не знаеше истинската причина, нито пък се досещаше за началото на тази неочаквана любов. Всичко започна три месеца преди сватбата в един неделен ден на морския бряг, когато тайфата на Били Санчес нападна неочаквано женските кабинни на плажовете на Марбея.

Нена Даконте беше едва осемнадесетгодишна. Току-що завърнала се от пансиона „Шантлени“ в Сен-Блез, Швейцария, тя говореше четири езика без акцент и беше виртуоз на тенор-саксофона. Това беше първата ѝ неделя на плажа, след като се завърна. Беше съвсем гола, когато започна гюрултията и от съседните кабинни се чува виковете на нападателите, но не можеше да разбере какво точно става до момента, в който райберът изхвърча и тя видя пред себе си най-красивия бандит в света. Беше само по бански, имитация на леопардова кожа, а гъвкавото му и привлекателно тяло имаше златистия загар на хората от плажовете. Върху китката на дясната ръка носеше гладка гривна като на римските гладиатори, беше навил около юмрука си желязна верига като смъртоносно оръжие, а на врата му висеше медальон без светец, който подскачаше мълчаливо в ритъма на лудешките удари на сърцето. Бяха учили заедно в началното училище, заедно бяха чупили гърнетата^[2] по рождените дни, защото и двамата принадлежаха към онези провинциални родове, които управляваха съдбата на града според волята си още от времето на колониите.

Не бяха се виждали отдавна и в първия момент не се познаха. Нена Даконте стоеше неподвижна, без да направи опит да прикрие учебния си голот. Тогава Били Санчес съвсем по детински смъкна банския си на леопардови шарки. Тя го погледна с безразличие и сви презрително устни, сякаш беше вряла и кипяла в любовта. В действителност Нена Даконте не само че беше девствена, но никога не беше виждала гол мъж. Предизвикателството подежда и единственото нещо, което хрумна на Били Санчес, бе да удари увития с желязна верига юмрук в стената и, естествено, потроши костите си. Тя го закара с колата си до болницата, а по-късно му помагаше да се възстанови и накрая двамата се научиха да се любят добре. Прекарваха тежките юнски следобеди на вътрешната тераса на къщата, видяла смъртта на шест поколения все издигнати личности от фамилията Даконте. Тя свиреше на саксофона модните мелодии, а той, излегнат на

хамака с гипсирана ръка, я наблюдаваше с неотслабващо изумление. Огромните остъклени прозорци на къщата гледаха към застоялите води на вонящия залив; това беше една от най-големите и най-стари къщи на квартал Манга и несъмнено — най-грозната. Но терасата с шахматно наредените плочки, където Нена Даконте свиреше, беше приятен пристан в следобедните горещини и гледаше към двор с дебели сенки, под които се намираше безименен гроб още от времето преди съществуването на къщата и преди семейната памет. Дори и най-непосветените в музиката смятаха, че звуците на саксофона са анахронични в къща с подобно потекло. „Звучи като сирена на параход“, беше казала бабата на Нена Даконте, когато за първи път я чу да свири. А майка ѝ се бе опитвала безуспешно да я разубеди поне да не свири с вдигната пола и разтворени крака (както Нена Даконте правеше за по-удобно) — подобна чувственост ѝ се струваше несъществена за музиката. „Не ме интересува на какъв инструмент ще свириш — казваше тя, — стига да го правиш с прибрани крака.“ Ала тъкмо тези прощални мелодии с привкуса на заминаващи параходи, които Нена Даконте изпълняваше с любовно ожесточение, разчупиха горчивата черупка на Били Санчес. Под тъжната слава на непрокопсаник, която той поддържаше съвсем лесно с името си, съчетало имената на две известни личности, тя откри нежен и плах сирак. Докато заздравяваха костите на ръката му, те се опознаха така добре, че самият той се учуди на лекотата, с която избухна любовта му, когато един дъждовен следобед, веднага щом останаха сами, тя го заведе в девственото си легло. И всеки ден, в същия този час, цели две седмици те лудуваха под учудените погледи на военни и ненаситни баби, които ги бяха предшествовали в рая на това историческо легло. Уморени от любов, те продължаваха да лежат голи пред широко отворените прозорци, през които бризът донасяше отвратителната миризма на залива, а в безмълвието на саксофона долавяха привичните шумове в двора, чуваха единствената нота на жабата, скрита под папратите, водната капка върху безименния гроб — естествените стъпки на живота, който те не бяха имали време да опознаят.

Когато родителите на Нена Даконте се върнаха, те вече бяха напреднали в любовта до такава степен, че не им оставаше време за нищо друго, любеха се по всяко време и навсякъде, жадни да я открият отново и отново всеки път. В началото го вършеха как да е в колите, с

които бащата на Били Санчес се опитваше да изкупи вината си. По-късно, когато приключението им се стори прекалено лесно, търсеха усамотението на пустеещите през нощта кабинни на Марбея, където съдбата ги беше срещнала за първи път, а по време на ноемврийския карнавал, маскирани, наеха стая в стария квартал Хегсемани, закриляни от „мамичките“, които само няколко месеца преди това безропотно бяха търпели изстъплението на бандата на Били Санчес. Нена Даконте се отдаде на тайната любов със същата безумна страст, която преди прахосваше в свиренето. Били Санчес ѝ отговаряше винаги с взаимност и радостно чувство. Вече женени, изпълниха задълженията на първата брачна нощ в неудобната тоалетна на самолета, докато стюардесите дремеха по средата над Атлантическия океан, като щяха да се пръснат по-скоро от смях, отколкото да изпитат някакво удоволствие. И 24 часа след сватбата само те знаеха, че Нена Даконте е бременна от два месеца.

Така че, когато пристигнаха в Мадрид, съвсем не се чувстваха като наситили се любовници, ала все още бяха сдържани в чувствата си и успяваха да се държат като невинни младоженци. Родителите им бяха предвидили всичко. Преди да слезат от самолета, в салона на първа класа влезе служител от протокола и връчи на Нена Даконте палто от визон на блестящи черни ивици, сватбен подарък от нейните родители. Били Санчес получи кожено яке, модната новост на сезона, и ключове за колата — изненада, която го чакаше на летището.

Дипломатическата мисия на страната им ги прие в залата за официални гости. Посланикът и съпругата му бяха отколешни приятели на двете семейства, а освен това той беше лекарят, присъствал на раждането на Нена Даконте. Очакваше я с огромен букет рози — толкова блестящи и свежи, че дори капчиците роса по тях изглеждаха като изкуствени. Тя поздрави и двамата с шеговити целувки, смутена от малко подранилото си положение на младоженка, и когато поемаше букета, се убоде на един от острите шипове. Измъкна се от положението с очарователно хрумване.

— Направих го нарочно — усмихна се тя, — за да обърнете внимание на брачната ми халка.

И наистина всички изразиха възхищението си от великолепието на халката, пресмятайки наум, че трябва да струва цяло състояние не толкова поради огромните диаманти, а поради очевидната ѝ

антикварна стойност. И никой не забеляза, че пръстът ѝ започна да кърви. Всички насочиха вниманието си към новия автомобил. С чувство за хумор посланикът го беше докарал на летището целия обвит в целофан и завързан със златиста панделка. Но Били Санчес не оцени находчивостта му. Изгаряше от нетърпение да го разгледа час по-скоро, разкъса с един замах обвивката и онемя. Беше спортно „Бентли“ последен модел с тапицерия от истинска кожа. Небето приличаше на пепеляво наметало, в Гуадарама пращаше вледеняващ и пронизващ вятър и не беше особено приятно навън, но Били Санчес не усещаше никакъв студ. Държеше цялото посолство под открито небе, без да помисли, че всички мръзнат там от учтивост, докато не разгледа колата до най-малките подробности. След това посланикът се качи в колата до него, за да му показва пътя до официалната резиденция, където ги очакваше обяд. Докато пътуваха, той му сочеше забележителностите на Мадрид, но Били Санчес, омагьосан от колата, нямаше очи за нищо друго.

За първи път излизаше извън родината си. Беше изредил всички частни и държавни колежи, повтаряйки един и същи клас, докато накрая загуби всякакъв интерес. Впечатленията му от този, толкова различен от родния му град, сивите сгради със запалени посред бял ден светлини, оголените дървета, далечното море събуждаха у него чувство за безпомощност и той се стараяше да го закъта колкото може по-надълбоко. Ала само миг след това попадна в капана на забравата. Неочаквано и тихомълком връхлетя буря, първата за сезона, и когато след обяда излязоха навън, за да се отправят за Франция, градът се ширна пред тях целият покрит с искрящ сняг. Били Санчес, забравил съвсем за колата, крещеше пред всички от радост, сипеше снежен прах върху главата си и както си беше облечен, се овъргаля по средата на улицата.

Когато в чистия и ведър след бурята следобед напуснаха Мадрид, Нена Даконте за първи път забеляза, че пръстът ѝ кърви. Учуди се, защото не беше усетила нищо тревожно, докато акомпанираше със саксофона на жената на посланика, която обичаше да пее оперни арии на италиански по време на официални приеми. По-късно, докато сочеше на съпруга си най-краткия път до границата, несъзнателно смучеше пръста си всеки път щом започнеше да кърви и чак когато стигнаха Пиренеите, се сети да потърси аптека. Но умората от

последните няколко дни я обори и когато внезапно се събуди от кошмара, че колата се движи по вода, дълго време не се сещаше за превързания пръст. Видя на часовника върху блестящото табло, че минава три часът и като изчисли набързо, разбра, че бяха отминали Бордо, Ангулем и Поатие и в момента пресичаха дигата на Лоара, залята от придошлата река. Лунните лъчи се процеждаха през мъглата и силуетите на къщите, които се мяркаха между боровете, приличаха на призраци, излезли от приказките. Нена Даконте, която знаеше наизуст местността, пресметна, че до Париж остават още три часа, а Били Санчес продължаваше да кара невъзмутимо.

— Дивчо такъв! — каза Нена Даконте. — Караш вече единадесет часа, без да си сложил троха в устата.

Но опиянението от новата кола продължаваше да държи Били Санчес. Макар да бе спал малко и зле в самолета, чувстваше се бодър и повече от всякога във форма, за да стигне до Париж на разсъмване.

— Обедът у посланика още ми държи сито — каза той и без всякаква логика добави: — В края на краищата в Картахена сега излизат от кината, трябва да е някъде към десет часът.

Нена Даконте се страхуваше съпругът ѝ да не заспи на волана. Отвори една от безкрайните кутии с подаръци, които им бяха дали в Мадрид, и се опита да напъха в устата му парче захаросан портокал. Но Били Санчес извърна глава.

— Мъжете не ядат бонбони — каза той.

Малко преди Орлеан гъстата мъгла се разнесе и огромната луна освети заснежените нивя, но движението се затрудни от включилите се в потока огромни камиони със зеленчуци и цистерни с вино, които тръгваха за Париж. Нена Даконте искаше да смени мъжа си, но не посмя да му предложи, тъй като още в началото на запознанството им Били Санчес я беше предупредил, че най-голямото унижение за един мъж е да бъде возен от жена си. След близо петте часа здрав сън тя се чувстваше освежена, а и доволна, че не спряха в някой хотел в провинцията, която тя познаваше от честите пътувания с родителите си още като дете. „Няма по-красиви пейзажи — говореше тя, — но може да умреш от жажда, без да срещнеш някого, който да ти даде чаша вода безплатно.“ Твърдо убедена в това, тя беше пъхнала в несесера сапун и тоалетна хартия, тъй като във френските хотели никога нямаше сапун, а вестниците от миналата седмица, нарязани на

правоъгълници и окачени върху някой пирон, служеха вместо тоалетна хартия. Единственото, за което съжаляваше, беше, че пропуснаха цяла една нощ, без да се любят. Съпругът ѝ отговори веднага:

— Тъкмо си мислех, че ще е страхотно да се любим направо върху снега. Ей тук, веднага, ако искаш.

Нена Даконте помисли, че той говори сериозно. Встрани от пътя, под лунната светлина снегът изглеждаше рохкав и топъл, но с приближаването към предградията на Париж движението ставаше още по-интензивно и вече се виждаха осветените прозорци на фабриките и работниците на велосипеди. Ако не беше зима, сигурно вече щеше да е съмнало.

— По-добре да потърпим до Париж — отговори Нена Даконте. — Сгрети в легло с чисти чаршафи, като женени хора.

— За първи път ми отказваш — каза Били Санчес.

— Естествено — отговори тя. — За първи път сме женени.

Малко преди да се развидели напълно, измиха лицата си и се облекчиха в тоалетните на един мотел край пътя, изпиха кафе с топли кифлички на барчето, където шофьорите закусваха с червено вино. В тоалетната Нена Даконте видя, че блузата и полата ѝ бяха опръскани с кръв, но не си направи труда да ги изчисти. Хвърли в кошчето за боклук напоената с кръв кърпа, премести пръстена на лявата ръка и грижливо изми със сапун и вода болния пръст. Следата от убождането почти не се забелязваше. Въпреки това веднага щом се върнаха в колата, раната започна да кърви отново и Нена Даконте протегна ръка през прозореца, убедена, че леденият вятър от нивите има чудодейни свойства. Напълно безсмислено усилие, но още не беше разтревожена. „Ако някой иска да ни открие, ще му е много лесно — с присъщия си чар каза тя. — Трябва да върви по следата от моята кръв върху снега.“ Замисли се върху думите си и лицето ѝ разцъфна, озарено от първите лъчи на зората.

— Представи си само — продължаваше тя. — Една кървава следа върху снега по пътя от Мадрид до Париж. Не е ли прекрасно за песен?

Но време не ѝ стигна да се върне към тези мисли. В предградията на Париж кръвта бликаше неудържимо от пръста ѝ като от извор и тя чувстваше как душата ѝ изтича през раната. Опита се да спре кървавия поток с тоалетна хартия, но не смогваше да изхвърля

през прозореца напоените парчета и да слага нови. Били Санчес се уплаши наистина и настояваше да потърсят аптека, но Нена Даконте знаеше, че никаква аптека вече не е в състояние да помогне.

— Съвсем близо сме до „Порт д’Орлеан“ — каза Нена Даконте. — Продължавай направо, по булевард „Женерал Лъоклерк“ — пошироката и с много дървета улица — а след това ще ти кажа откъде трябва да минем.

Това беше най-мъчителната отсечка от цялото им пътуване. Булевард „Женерал Лъоклерк“ беше адско стълпотворение и задръстване от малки автомобили, мотоциклети, огромни камиони, които се опитваха да се доберат до централните хали. Били Санчес побесня от безсмислените натискания на клаксоните, започна да се кара с шофьорите, като им отправяше най-цветущи псувни и дори понечи да слезе от колата, за да се бие с някакъв шофьор, но Нена Даконте успя да го убеди, че макар да са най-големите грубияни, французите никога не се бият. Това беше още едно доказателство за здравия ѝ разум, защото точно в този момент правеше огромни усилия да не изгуби съзнание.

Мина повече от час, преди да успеят да се измъкнат от площада с лъвския паметник в Белфор. Кафенетата и магазините бяха ярко осветени сякаш бе непрогледна нощ, тъй като този вторник беше типичен за парижките януарски дни, навъсени и отвратителни, със ситен дъждец, който напразно се мъчеше да премине в сняг. Булевард „Данфер-Рошро“ беше малко по-спокоен и няколко пресечки по-нататък Нена Даконте каза на съпруга си да свие вдясно и накрая спряха пред входа на бърза помощ на една огромна и мрачна болница.

Тя се нуждаеше от помощ, за да слезе от колата, но не загуби нито спокойствието си, нито ясното си съзнание. Докато чакаха дежурният лекар, Нена Даконте, отпусната на болничната количка, отговаряше на обичайните въпроси на медицинската сестра за самоличност и прекарани заболявания. Били Санчес донесе чантичката ѝ, стисна лявата ѝ ръка, на която беше преместила халката, и я усети безжизнена и студена, а устните ѝ бяха съвсем обезкървени. Остана така до нея с ръката ѝ в своята, докато не дойде дежурният лекар и прегледа набързо убодения пръст. Беше съвсем млад, с остригана глава и бакъреночервена кожа. Нена Даконте не му обърна никакво внимание и мъртво бледа се усмихна на мъжа си.

— Не се страхувай — рече с присъщото си чувство за хумор. — Най-страшното, което може да ми се случи, е този канибал да отреже ръката ми, за да я изяде.

Лекарят завърши прегледа и се обърна към тях на съвършено правилен испански език с едва доловим странен азиатски акцент.

— Не, деца — каза той. — Този канибал предпочита да умре от глад, преди да отреже една толкова прелестна ръка.

Двамата се смутиха, но лекарят махна приятелски с ръка да не се притесняват. След това заповяда да откарат количката и Били Санчес, уловил ръката на жена си, понечи да тръгне след нея. Но лекарят го спря.

— Вие не. Жена ви ще бъде подложена на интензивно лечение.

Нена Даконте се усмихна на съпруга си и махаше с ръка за сбогом, докато количката не изчезна в дъното на коридора. Лекарят отиде да провери данните, които медицинската сестра беше записала в болничния лист. Били Санчес извика след него:

— Докторе, тя е бременна.

— Откога?

— Два месеца.

Но лекарят, въпреки очакванията на Били Санчес не обърна кой знае какво внимание на съобщението му. „Добре че ми казахте“ — рече той и тръгна след количката. Били Санчес остана неподвижен в мрачната зала, напоена с потта на болните, без да знае какво да прави, гледайки пустия коридор, по който бяха откарали Нена Даконте. Накрая седна на дървената скамейка заедно с пациентите. Нямаше представа колко дълго беше седял така и когато реши да си тръгне, навън вече беше нощ, продължаваше да ръми, а той все още не беше решил какво да прави със себе си, смазан от бремето на живота.

Нена Даконте влезе в болницата в 9:30 часа, вторник, 7 януари, както установих години след това в болничните архиви. Тази първа нощ Били Санчес спа в спряната пред входа за бърза помощ кола и рано на следващата заран закуси с шест пържени яйца и изпи две чаши кафе с мляко в най-близкото кафене, тъй като от Мадрид не беше ял като хората. Сетне се върна в отделението за спешни случаи, но му дадох да разбере, че трябва да отиде на главния вход. Тук в крайна сметка откриха някакъв испанец, който му помогна да се разбере с портиера. Той провери в книгата и му каза, че Нена Даконте

действително е записана в болницата, но посещения са разрешени само във вторник от девет до четири часа, т.е. след шест дни. Опитва се да открие лекаря, който говореше испански, и го описва като негър с остригана глава, ала никой не може да му даде никакви сведения само по тези толкова неясни данни.

Все пак поуспокоен от съобщението, че Нена Даконте фигурира в списъка, Били Санчес се върна на мястото, където беше паркирал колата, но някакъв полицаи го накара да я откара две пресечки по-нататък, в една тясна уличка, и да я паркира от страната на нечетните номера. На отсрещния тротоар имаше прясно ремонтирана сграда, върху която се четеше надпис: „Хотел «Никол»“. Беше с една звезда и в тясната му приемна имаше само един диван и старо пиано, но собственикът с пискливия си глас се разбираше с клиентите на всякакъв език, стига да имаха с какво да платят. С 11-те куфара и всичките пакети с подаръци Били Санчес се настани в единствената свободна стая, триъгълна мансарда на деветия етаж, до която стигна, изплезил език, по една вита стълба, миришеца на варен карфиол. Стените бяха облепени с унили тапети, а през единствения прозорец едвам влизаше мътната светлина от вътрешния двор. Вътре имаше едно двойно легло, гардероб, обикновен стол, портативно биде, леген и кана, така че единственият възможен начин да се побереш в стаята беше да се качиш на леглото. Всичко беше от старо по-старо и съвсем раздърпано, но много чисто, със следи от скорошна дезинфекция.

Целият живот нямаше да му стигне, за да проумее загадките на този свят, изграден върху пестеливостта. Така и не успя да открие тайната на стълбищното осветление, което угасваше, преди да е стигнал етаж си, нито може да разбере как се пали отново. Загуби една цяла сутрин, докато открие, че на площадката на всеки етаж има допотопна тясна тоалетна и вече беше решил да я използва на тъмно, когато съвсем случайно разбра, че лампата се пали със завъртанията на топката на вратата отвътре, да не би някой случайно да я забрави запалена. Душът, който се намираще в дъното на коридора и който той упорстваше да използва два пъти дневно, както в родината си, се заплащаше отделно и в брой, а горещата вода, контролирана от администрацията, спираше след три минути. Въпреки това Били Санчес беше достатъчно благоразумен, за да си даде сметка, че този така различен от неговия ред беше във всеки случай за предпочитане

пред лошото януарско време, а освен това се чувстваше объркан и самотен и не можеше да проумее как изобщо е живял преди без закрилата на Нена Даконте.

Сряда сутринта, веднага щом се прибра в стаята, както си беше облечен, се просна по корем на леглото и като си мислеше за необичайното същество, което продължаваше да се обезкървява на отсрещния тротоар, потъна в дълбок сън. Когато се събуди, часовникът му показваше пет часа, но не можа да определи дали е сутрин, или вечер, нито какъв ден от седмицата, нито кой е този град, където вятърът и дъждът удрят по прозорците. Остана да лежи буден в леглото, като непрекъснато си мислеше за Нена Даконте, докато не разбра, че всъщност съмва. Отиде да закуси в същото кафене и там узна, че е четвъртък. Лампите в болницата светеха, дъждът беше спрял и Били Санчес се подпря на кестена пред главния вход, където сновяха лекари и медицински сестри в бели престилки, с надеждата да открие лекаря, който беше приел Нена Даконте. Но не го видя нито сутринта, нито следобеда, когато съвсем премръзнал, се отказа да чака повече. В седем часа изпи второ кафе с мляко и изяде две твърдо сварени яйца, които взе сам от витрината. Вече 48 часа се хранеше с една и съща храна, на едно и също място. Когато се върна в хотела да си легне, видя, че колата му стои самотна от едната страна на тротоара, а върху предното стъкло има квитанция за глоба. Портиерът на хотел „Никол“ с огромни усилия успя да му обясни, че на нечетните дати колите се паркират откъм нечетните номера на улицата, а на следващия ден — на другата. Тези толкова рационални приумици бяха напълно непонятни за един чистокръвен Санчес де Авила, който само две години преди това бе връхлетял със служебната кола на кмета в едно квартално кино, превръщайки го в истинска касапница пред невъзмутимите и безучастни погледи на полицаите. И съвсем се обърка, когато портиерът на хотела му каза да плати глобата, без да премества колата, тъй като след полунощ ще трябва отново да сменя мястото ѝ. За първи път през това утро Били Санчес не мисли единствено за Нена Даконте; въртеше се в леглото, без да може да заспи, и в съзнанието му изплуваха безделните нощи из свърталищата на пазара на Картахена. Спомни си и вкуса на пържената риба и на ориза с кокосово масло в кръчмите на кея, където акостираха двумачтовите платноходки от Аруба. Спомни си родната къща, цялата покрита с градинска теменуга,

където навярно сега беше седем часа, ала от предишния ден. Видя баща си в копринена пижама да чете вестник в хладината на терасата. Спомни си също майка си, за която никога не се знаеше къде точно се намира, неговата апетитна и дръзка майка, облечена в празнична рокля, с роза в косите в топлия здрач, задъхана от знойната си и пищна гръд. Веднъж, беше едва седемгодишен, неочаквано влезе в спалнята ѝ и я завари съвсем гола в леглото с един от случайните ѝ любовници. Никога след това не бяха говорили за случая, но между тях се установи съучастничество, много по-изгодно от любовта. Ала той не съзнаваше това, както и многото други тъжни мигове от самотата си на единствен син, до тази нощ, когато се мятеше в леглото на една парижка мансарда, без да има на кого да изплаче мъката си, изпълнен с животинска ярост към самия себе си, тъй като не можеше да сдържа сълзите си.

Но безсънната нощ се оказа полезна. В петък стана съвсем разбит, ала решен да действа. Най-после разби ключалките на куфара си, за да се преоблече, тъй като всичките ключове бяха останали в чантата на Нена Даконте заедно с по-голямата част от парите и бележника с телефоните, където навярно би могъл да открие телефона на някой парижки познат. Във все същото кафене се учуди от самия себе си, като разбра, че може да поздравява на френски и да си поръчва сандвич с шунка и кафе с мляко. Но знаеше, че никога няма да успее да си поиска масло или яйца, тъй като беше невъзможно да произнесе названията им. Това не го безпокоеше, защото с хляба винаги сервираха масло, а твърдо сварените яйца стояха отпред във витрината, та не беше необходимо да ги иска. Освен това беше се сприятелил с келнерите, които му помагаша да се разберат. Така че когато в петък на обяд се опитваше да сложи в ред мислите си, успя да си поръча телешко филе с пържени картофи и бутилка вино. Почувства се толкова добре, че поръча още една, изпи я до половината и излезе на улицата с твърдото решение да влезе със сила в болницата. Не знаеше къде да търси Нена Даконте, но в главата му се бе запечатал спасителният образ на лекаря азиатец и беше уверен, че ще го открие. Този път избра не главния вход, а този за спешни случаи, защото му се струваше по-слабо охраняван, но не стигна по-далече от коридора, в който Нена Даконте му беше махала с ръка за сбогом. Някакъв пазач в опръскана с кръв престилка го попита нещо, когато Били Санчес мина

покрай него, но той не му обърна внимание. Пазачът тръгна след него, като повтаряше непрекъснато въпроса си на френски и накрая го хвана за ръката с такава сила, че Били Санчес спря. Опита се да се измъкне с тайната хватка на своята банда, но пазачът изля яда си в звучна псувня на френски, изви ръката зад гърба му и като не преставаше да обижда майка му, повлече почти на ръце към вратата и изхвърли на улицата като чувал с картофи един вбесен от болката Били Санчес.

Същата тази вечер, огорчен от сбиването, Били Санчес стана мъж. И както би направила на негово място Нена Даконте, взе решение да се обърне към посланика. Портиерът на хотела, който въпреки мрачната си физиономия беше много услужлив, а и прекалено търпелив с чуждите езици, откри адреса и телефонния номер на посолството и му ги записа в един бележник. Отговори приятен женски глас, бавен и безцветен, в който Били Санчес веднага долови акцент от Андите. Каза първо името си, убеден, че ще й направи впечатление, но гласът по телефона остана същият. Чу я да повтаря вечния урок, че господин посланикът в момента не е в кабинета си, а по всяка вероятност няма да се върне до следващия ден, но и тогава няма да може да го приеме освен по предварително уговорена среща, при това, ако става въпрос за наистина спешен случай. Били Санчес разбра, че и този път няма да го заведе до Нена Даконте и благодари със същата учтивост, с която го бяха посрещнали. После взе такси и се отправи към посолството.

Сградата се намиреше на улица „Елизе“ 22, в един от най-спокойните райони на Париж, но единствено слънцето привлече вниманието му (както самият той ми разказа години след това), тъй като за първи път след пристигането му светеше така ярко както в Карибието, а Айфеловата кула се извисяваше над града във ведрото небе. Служителят, който го прие вместо посланика, имаше вид на човек, прекарал тежка болест, не само заради черния си костюм, с яка на ризата, силно пристегната от траурна връзка, но и защото движенията му бяха предпазливи, а гласът му смирен. Разбра безпокойството на Били Санчес, но му припомни със сладникавия си глас, че се намират в цивилизована страна, чиито стриктни норми имат за основа откоleshни и мъдри критерии за разлика от варварските държави на Латинска Америка, където е достатъчно да подкупиш портиера, за да влезеш в болницата. „Не, скъпи ми млади човече“ —

рече той. На Били Санчес не му оставаше нищо друго, освен да се подчини на разума и да изчака до вторник.

— В крайна сметка, остават само четири дни — заключи служителят. — В това време може да разгледате Лувъра, заслужава си.

Когато Били Санчес излезе на площад „Конкорд“, не знаеше какво да прави. Зърна Айфеловата кула високо над покривите и му се стори толкова близо, че тръгна към нея. Но скоро разбра, че се намира много по-далече, отколкото му се струваше, а и тя непрекъснато сменяше мястото си, докато се движеше към нея. Тогава се сети за Нена Даконте и седна на една пейка край Сена. Наблюдаваше влекачите, които минаваха под мостовете и му се струваха като странстващи къщи с шарените си покриви, прозорците с цветя и опънатите телове с пране. Дълго наблюдава някакъв неподвижен рибар с неподвижна въдица с влакно, носено от течението, докато се умори да чака нещо да се раздвижи. Свечеряваше се и Били Санчес реши да вземе такси и да се върне в хотела, но се сети, че не знае нито адреса, нито посоката, пък и изобщо нямаше представа в кой район се намира болницата.

Обзет от паника, влезе в първото кафене, поръча си коняк и се опита да приведе в ред мислите си. Докато размишляваше, виждаше лицето си, повтаряно под различен ъгъл безброй пъти върху огледалните стени, и се почувства така самотен и изпълнен със страх, че за първи път в живота си се замисли сериозно за смъртта. Но след втория коняк настроението му се подобри и бе осенен от гениалното хрумване да се върне в посолството. Потърси бележника, за да си спомни адреса, и тогава на гърба му видя напечатани телефонния номер и адреса на хотела. Това преживяване го разтърси така дълбоко, че до края на седмицата не излезе от стаята, освен за да се храни и да сменя мястото на колата.

Цели три дни отвратителният дъждец от деня на пристигането им не престана. Били Санчес, който през живота си не бе изчел до края една книга, изпита потребност да има нещо за четене, за да не скучае, проснат на леглото. Но нито един от романите, които откри в куфарите на жена си, не беше на испански. Така че продължи да чака вторника, вперил поглед в еднообразните пауни от тапетите, като непрестанно си мислеше за Нена Даконте. В понеделник пооправи стаята, като си мислеше какво би казала Нена Даконте, ако я видеше в това състояние.

Едва тогава забеляза, че визоненото палто беше опръскано със засъхнала кръв. Прекара следобеда да го чисти старателно със сапуна, който намери в пътната чанта, докато не възвърна вида си, в който го бяха донесли в самолета.

Вторникът осъмна мрачен и замръзнал, ала без дъждеца. Били Санчес стана още в шест часа и се озова пред вратата на болницата, смесвайки се с посетителите, натоварени с подаръци и букети цветя. Влезе в болницата ведно с тълпата, с визоненото палто, праметното на ръка, и без да пита и без никаква представа къде може да е Нена Даконте, но воден от надеждата да срещне лекаря азиатец. Мина през огромен вътрешен двор, пълен с пойни птици и цветя, от двете страни на който се намираха отделенията: женското — вляво, мъжкото — вдясно. Като следваше посетителите, влезе в женската зала. Болните в болнични дрехи седяха на легла, подредени в дълга редица. Лицата им бяха озарени от светлината, която струеше през огромните прозорци, и Били Санчес си помисли, че всичко е много по-весело, отколкото изглеждаше отвън. Стигна до края на дългия коридор, сетне се върна, обезпокоен, докато не се увери напълно, че никоя от болните не беше Нена Даконте. След това отново прекоси двора, като гледаше през стъклата в мъжкото отделение, и там му се стори, че вижда лекаря, когото търсеше.

Да, наистина беше той. Заедно с няколко други лекари и медицински сестри преглеждаше някакъв болен. Били Санчес влезе в залата, отмести една от сестрите и застана пред лекаря, който се беше надвесил над болния, и го повика. Лекарят вдигна тъжните си очи, замисли се за момент и се сети кой е.

— Къде, по дяволите, бяхте? — попита той.

Били Санчес се обърка още повече.

— В хотела — отговори. — Ей там, зад ъгъла.

Тогава узна истината. Нена Даконте умряла от загуба на кръв в 7:30 часа, четвъртък, 9 януари, след седемдесет часа напразни усилия от страна на най-добрите специалисти на Франция. До последния момент запазила спокойствие и била в пълно съзнание. Казала им да търсят съпруга ѝ в хотел „Атене“, където имали запазена стая, и дала адреса на родителите си. Посолството било уведомено от болничната канцелария със светкавична телеграма, докато в същото време родителите на Нена Даконте летели към Париж. Лично посланикът се

заел с формалностите по балсамирането и опелото, като държал непрекъсната връзка с префектурата на парижката полиция, която търсела Били Санчес. Спешно били разпространени снимката и данните му и от петък вечерта до неделя следобед радиото и телевизията непрекъснато предавали съобщението. В продължение на тези четиридесет часа той бил най-търсеният човек във Франция. Освен това снимката му, която открили в чантата на Нена Даконте, била изложена навсякъде. Били намерени три спортни „Бентли“, същия модел, но нито едно от тях не било неговото.

Родителите на Нена Даконте пристигнали в събота на обяд и бдението над покойната се извършило в болничния параклис, като чакали до последния момент да открият Били Санчес. Неговите родители също били уведомени и били готови всеки момент да отлетят за Париж, но в крайна сметка пътуването им било осуетено поради някакво объркване на телеграмите. Опелото станало в два часа в неделя само на двеста метра от глухата хотелска стаичка, в която Били Санчес агонизирал от самота и изгарян от любов по Нена Даконте. Служителят, който говорил с него в посолството, както самият той ми разказа години след това, получил лично телеграмата от министерството само час след като Били Санчес напуснал канцеларията му и го търсили навсякъде из шикозните барове на квартал „Сент-Оноре“. Разказваше ми, че не му обърнал особено внимание, когато го приел, тъй като и през ум не му минало, че този шашнат от Париж младеж с провиснало кожено яке може да има такъв знатен произход.

Същата неделя през нощта, когато той едва удържал да не заплаче от ярост, родителите на Нена Даконте се отказали от търсенето и отнесли със себе си балсамираното тяло в метален ковчег. Онези, които успели да го видят, дълги години разправяха, че никога не са срещали по-красива жена, макар и мъртва. Така че когато вторник сутринта Били Санчес влизал в болницата, погребението вече било извършено в тъжния пантеон на квартал Манга, на няколко метра от къщата, където те бяха разгадали тайната на щастието.

Лекарят, който го извести за трагедията, му предложи успокоителни хапчета, но Били Санчес отказа. Тръгна си, без да се сбогува и без да има за какво да благодари, с единственото желание да срещне някого, комуто да разбие мутрата, за да излее мъката си. И

когато излезе навън, дори не забеляза, че от небето пада сняг без кървави следи, чистите и пухкави снежинки приличаха на гълъбови пера и улиците на Париж бяха празнично оживени, тъй като това беше първият снеговалеж от десет години насам.

[1] По дяволите! Отминавай, глупако! (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Обичай, според който по време на различни празници на тавана се окачват глинени гърнета, пълни с лакомства, а гостите със завързани очи се опитват да ги счупят с дървени пръчки. — Б.р. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.